

РЕШЕНИЕ

№ 3532

гр. София, 31.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в публично заседание на 04.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **416** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Б. Б. П., чрез адв. А. Т. от САК, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ № 6790/27.12.2022 г., издадена от мл. автоконтролър в 03 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ на СДВР.

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност на издадената заповед, като се твърди, че същата е издадена при допуснати процесуални нарушения и в противоречие с материалноправните норми. Иска се отмяната ѝ и присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят е представляван от адв. Г., преупълномощен от адв. Т., който поддържа жалбата и претендира отмяна на процесната заповед и присъждане на разноски, за които е представен списък.

Ответникът – М. М. И. – младши автоконтролър при отдел „Пътна полиция“ при СДВР, в съдебно заседание не се явява и не е представляван. В съпроводителното писмо, с което е изпратена преписката, се прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не е заявила становище по основателността на жалбата.

Административен съд София – град след като прецени доводите на страните и

събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

По отношение на жалбоподателя в настоящото производство със Заповед № 6790/27.12.2022, издадена от М. М. И. е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б. „б“ ЗДвП, в качеството му на водач на лек автомобил Хюндай К., с табели с регистрационен номер [рег.номер на МПС], за това, че на 27.12.2022 г., около 01.50 часа в [населено място], по ул. К. К. под въздействието на наркотични вещества или техни аналози. Бил е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 707124, в който нарушението е квалифицирано като такова по чл. 174, ал. 3, пр. второ ЗДвП. В обстоятелствената част на АУАН се сочи, че при извършената проверка от дата 27.12.2022 г. водачът категорично отказал да бъде изпробван за наркотични вещества и техни аналози с техническо средство Д. Тест 5000 номер ARMF-0097. Бил е издаден талон за медицинско изследване № 113985. Със заповедта е отнето временно свидетелството му за управление на МПС №[ЕИК], до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. Заповед № 6790/27.12.2022 г. е връчена на жалбоподателя на 27.12.2022 г.

При така установената фактическа обстановка, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима за разглеждане, а по същество е основателна.

При разглеждане на жалби срещу административни актове и наложени принудителни административни мерки, Административния съд следва да прецени дали съответния акт е издаден от компетентен орган в предвидената от закона форма и при правилно приложение на материалния и процесуалния закон, както и дали акта съответства на целта на закона, независимо от посочените в жалбата обстоятелства.

Нормата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП предвижда, че принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г. /л.15/ подписана за Министъра на вътрешните работи, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП ГД „Национална полиция“, ГД „Гранична полиция“ – в районите на аерогарите и Областните дирекции на МВР и СДВР. Със Заповед № 295з-805/25.04.2017 г. /л. 16/ Директорът на СДВР е определил да прилагат с мотивирана заповед ПАМ по чл. 171, т. 1 ЗДвП длъжностни лица от отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Предвид изложеното, съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите материална и териториална компетентност.

Както беше посочено, разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. След като установи, че заповедта е издадена от компетентен орган, съдът намира, че същата е издадена в предписаната от закона форма с необходимото съдържание. Посочени са всички съставомерни признаци на нарушението, като от обективна и субективна страна се констатира наличието на материалните предпоставки за издаването ѝ.

С оглед изложеното дотук, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в изискуемата форма и със съдържание, в което са изложени

фактическите и правни основания за издаването ѝ, поради което не са налице пороци, водещи до нищожност на процесната заповед или които да обусловят нейната отмяна на формално основание.

Съгласно чл. 170, ал. 1 АПК административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му.

С оглед доказателствената тежест, органът следва да докаже по безспорен начин, че на посочената в заповедта дата и място жалбоподателят е управлявал МПС под въздействие на наркотици. В конкретния случай това не е сторено. Видно от съставения АУАН, изготвената докладна записка и издадения талон за медицинско изследване, жалбоподателят е отказал да бъде изпробван с техническо средство за употребата на наркотични вещества или техните аналози. В тази връзка твърдението на органа, че Б. П. е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества се явява необосновано и произволно. Напротив, от доказателствата по делото се установява, че жалбоподателят е отказал да бъде тестван за употребата на наркотични вещества. В тази връзка съдът констатира недоказаност на юридическия факт, от настъпването на който органът черпи правомощието си да издаде процесната заповед.

Съгласно нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП принудителната административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство се прилага по отношение на водач който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

В случая посочените в нормата материалноправни предпоставки за прилагане на мярката са били налице, тъй като безспорно се установява наличието на отказ от страна на жалбоподателя да бъде изпробван за употребата на наркотични вещества. Посочването в ЗППАМ обаче на други фактически обстоятелства, които са в противоречие с останалите писмени доказателства / АУАН, Докладна записка и талон за медиц.изследване/ , поставя адресата на заповедта пред невъзможност да разбере в извършването на какво нарушение е обвинен. Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП включва няколко различни хипотези, всяка от които е самостоятелно основание за прилагане на ПАМ от този вид. С оглед правото на защита на адресата на заповедта, в нея трябва да е посочено коректното правно основание, въз основа на което същата се издава. В случая не се установява по безспорен начин ,че П. е управлявал МПС под въздействието на наркотични вещества и техните аналози,тъй като безспорно се установява ,че същия е отказал да бъде проверен с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване т.е грешно са посочени фактическите основания за налагане на ПАМ. Това противоречие сериозно накърнява правото на защита на лицето и е основание за отмяна на процесната

заповед.

С оглед изложеното, издадената заповед се явява незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя се дължат разноски. Съдът намира обаче, че по делото е останал недоказан размерът на заплатеното от Б. Б. П. адвокатско, поради което и разноските в тази част не следва да бъдат възлагани на ответника. Според задължителните указания в Тълкувателно решение №6/06.11.2013г. по тълк. дело № 6/2012г. на Общото събрание на Гражданската и Търговската колегии на Върховния касационен съд (ОСГТК), съдебните разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат тогава, когато страната го е заплатила и е доказала реалното му заплащане на процесуалния си представител, в зависимост от уговорения в договора за правна помощ и съдействие начин на плащане – в брой или по банков път. Заплащането се доказва или чрез вписване на направеното плащане в самия договор, който има характер на разписка, или с представяне на доказателства за извършен банков превод. По смисъла на Закона за счетоводството (ЗСч) договорът за правна помощ и съдействие е първичен счетоводен документ, съдържащ изискваните от закона реквизити. Съобразно чл. 6, ал. 1 ЗСч първичният счетоводен документ, адресиран до външен получател, съдържа най-малко следната информация: 1. наименование и номер на документа, съдържащ само арабски цифри; 2. дата на издаване; 3. наименование или име, адрес и единен идентификационен код от Търговския регистър или единен идентификационен код по Булстат или единен граждански номер или личен номер на чужденец на издателя и получателя; 4. предмет, натурално и стойностно изражение на стопанската операция. Според разпоредбата на ал. 5 на чл.6 ЗСч документална обосновааност е налице, когато в първичния счетоводен документ липсва част от изискуемата информация по чл.6, ал.1 и ал.3 ЗСч, но за нея има документи, които я удостоверяват. Когато плащането не е с платежно нареждане, банково бордеро, по платежна сметка или не е отразено в утвърдения от Висшия адвокатски съвет образец на пронумерован кочан, съдържащ наименование и номер на документа само на арабски цифри, а е вписано на лист, който няма индигирани копия (какъвто е настоящият случай) и не съдържа реквизитите на първичен счетоводен документ, съгласно чл.6, ал.1 ЗСч за плащане в брой, последният документ представлява разписка за договореното между адвокат и клиент възнаграждение по сключения между тях договор за правна помощ и съдействие и има своето значение само за тях като страни по този договор. Същият не може да обвърже съда, съответно другите страни в процеса, на които евентуално ще бъдат възложени разноските, в преценката им за законосъобразно и действително осъществено плащане. В случая по делото е представен Договор за правна защита и съдействие от 05.01.2023 г., който не е от утвърдения от Висшия адвокатски съвет образец на пронумерован кочан и не може да установи по отношение на жалбоподателя реалното плащане на разноските за адвокатско възнаграждение до приключване на устните състезания по делото. Ето защо съдът намира, че не следва да се присъжда адвокатско възнаграждение на жалбоподателя. За сумата от 10 лв., за внесена държавна такса претенцията е основателна и Столична дирекция на вътрешните работи следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя сума в размер на 10 лв.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд-София – град, II-ри състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Б. Б. П. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ № 6790/27.12.2022 г., издадена от мл. автоконтрольор в 03 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ на СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Б. Б. П. сума в размер на 10 (десет) лева, представляваща разноски за внесена държавна такса.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 ЗДвП.

СЪДИЯ: